

SİDELYA YÜZEN ADA

Bir Zamana Yolculuk Polisiyesi

02

12 | 55

11 | 50

10 | 45

9 | 40

8 | 35

7 | 30

6 | 25

5 | 20

4 | 15

3 | 10

2

1

KAYAHAN
DEMİR

GENÇ
T
TİMİS

1.

“Sırlar kalbin incisidir. İster satar, ister saklarsın.”

Sahi bana bu sözü kim söylemişti yahu? Kadı Feyzullah Sami mi? Yoksa rahmetli babam mı? Annem?

Hatırlamıyorum, ama şu anda manasını çok daha iyi idrak edebiliyorum. Benim de kendimden dahi sakladığım ve kimseye satamadığım bazı sırlarım var. Ancak bu sırlar bir inci tanesi kader kıymetli olabilir mi? Bazı yaşanan acı hatıraların değeri anlatılmadığı, gizemli bir kutu içinde muhafaza edildiği takdirde artıyor mu gerçekten? Pek emin olamıyorum.

Tam da bu esnada hissettiğim kalp atışını andıran bir kıpırtı sayesinde kendime geliyorum. Beni düşünce deryasından çekip alan bu kıpırtı içerisinde bulunduğum sandaldan kaynaklanıyor olmalı... Evet, bir sandalın içindeyim ve sakın bir suyun üzerinde ağır ağır ilerliyorum.

Hayır, hayır... İçinde bulunduğum şey bir sandal veya kayık değil... Şimdi fark ediyorum. Bu bir ada... Evet, âdeta dört tarafı sularla kaplı küçük bir kara parçasının üzerindeyim. Ama ilginç bir şekilde bu kara parçası tıpkı motoru bozulmuş bir gemi gibi aheste aheste ilerliyor.

Beni sarıp sarmalayan yeşil otların arasından sıyrılıp ayağa kalkıyorum telaşla. Neyse ki, gördüğüm manzara endişemi bir nebze olsun dindiriyor. Âdeta cennetten bir parçanın içine düşmüş gibi hissediyorum. Her yer yemyeşil, güzel sesli rengarenk kuşlar birbiriyle yarış hâlinde cıvıldaşıyorlar. Üzerinde ağır ağır ilerlediğim masmavi suya bakıyorum bir süre... Gökyüzünün ve güneşin ışıltısını o kadar güzel aksettiriyor ki...

“Gördüğümüz her şey ışığın bize aksettirdiğidir. Peki ya görmediklerimiz?”

İşte yine birden o gizemli soru beliriyor zihnimde. Nendendir bilmem, bu sözü söyleyeni de hatırlayamıyorum. Akıl tutulması yaşıyorum sanki, her zaman keskin olduğuna inandığım hafızam ilk defa beni yanıltıyor.

Ayaktayken üzerinde bulunduğum, çok da büyük olmayan kara parçasının hareket ettiğini daha iyi fark ediyorum. Belki bir şeyler öğrenebilirim çabasıyla gayri ihtiyari olarak birkaç adım atsam da sonuç değişmiyor. Birçok insan için küçük ancak benim için koskocaman olan bu muammalar deryasının üzerinde çaresizce sürüklenmeye devam ediyorum.

Aslında bir şikâyetim olduğu da söylenemez. Kuş cıvıltıları ve doğanın beni benden alan güzelliği içinde bulunduğum adaya çok daha sıkı bir şekilde bağlıyor beni. Bir ömür burada yaşayabilirim ve doğrusu hiçbir şikâyetim de olmaz.

Ancak bir taraftan da hafiyelik içgüdüm rahatsız ediyor benliğimi. Hâlâ neden burada, bana bir yerlerden aşına

gelen tam da bu noktada olduğumu açıklıyor olamamak zihnimi kurcalıyor. Evet, geçmişime açılan sırlı kapılar bu güzel yerin bana bir yerlerden tanıdık geldiğini fısıldıyor.

Bu esnada içinde bulunduğum küçük adanın karşılıklı iki yakası bulunan bir bölgeye doğru yaklaştığını fark ediyor ve işte o anda bu cennetten parçaymış gibi görünen yerde yalnız olmadığımı anlıyorum!

Artık yüzen adacığım sayesinde iki yakayla aynı hizaya geliyorum. Bana göre solumda kalan yakaya bir süre şaşkın ve buğulu gözlerle bakıyorum. Zira o yakada birbirine sarılı hâlde iki kişi bekliyor beni. Yıllardır şahit olmadığım bir sevecenlikle, şefkatle bakıyorlar bana. Çok ama çok aşına bakışlar bunlar... Tıpkı eski bir fotoğraf gibi artık geçmişte asılı kalmış bu bakışlara ben de eşlik ediyorum. Ağzımdan istem dışı olarak dökülen kelimelerin farkında dahi değilim.

“Anne? Baba?”

Evet, en son çocukken gördüğüm annemle babam yeşilliklerin içinde birbirine sarılı hâlde beni bekliyorlar. İkisinin de yüzünde tarif edemeyeceğim hüznü yüklü hafif bir tebessüm asılı... Senelerdir görmedikleri çocuklarına hasret dolu gözlerle bakıyorlar.

Mutlu gibiler, ama sanki bir tarafları da hüznü... O anda bu mutluluk tablosundaki eksikliği fark ediyorum ve bu sefer kısılmaya yüz tutan sesimle “Dilruba?” diyebiliyorum. Gözlerimle annemle babamın olduğu yeri denetliyorum, lakin yok! Biricik kız kardeşim Dilruba’yı onların yanında

göremiyorum. Belki de annemle babamın yüzündeki hüznün sebebi bu olmalı. Ya da telaş mı demeliyim?

“Dilruba? Dilruba nerede?”

Soruyu sorduğum anda ince bir ses yankılanıyor kulaklarımda:

“Ağabey!”

Bu onun sesi! Dünyalar güzeli küçük kız kardeşim Dilruba'nın sesi...

Sesin tesiriyle ani olarak arkamı dönüyorum. Tuhaf şey... Dilruba karşı yakada bekliyor beni, tek başına...

Kardeşimin güzel yüzünü gördüğüm an tebessüm ediyorum. Güneş ışığı güzel yüzünü ve sarıya dönük saçlarını daha bir aydınlatıyor. Küçük yüzünün sol tarafındaki doğum lekesini dahi fark edebiliyorum.

Ancak Dilruba benim kadar mutlu değil. Dudağını buruşturmuş, tatlı tatlı bana bakıyor. Ağladı ağlayacak... Sonrasında ben de içinde bulunduğum ana geri dönüyorum. Dilruba'nın annemle babamın yanında olmaması tuhafıma gidiyor doğrusu. Çaresizce bir soluma bir de sağımdaki yakaya bakıyorum.

“Ağabey, beni kurtar!” diyor küçük kız, artık gözlerinden süzülen yaşlara aldırmış etmeden. “Beni burada bırakma! Unuttun mu, bana bir söz vermiştin!”

Söz mü, diyorum kendi kendime. Ne sözü? Ama kardeşimin o anki çaresizliği her şeyi unutturuyor bana. Ne yapıp edip onu bulunduğu yerden kurtarmalıyım.

Belki bir faydası olur ümidiyle “Korkma kardeşim!” diyorum, Dilruba’nın güzeller güzeli küçük yaşlı gözlerine bakarak. “Ağabeyin şimdi seni kurtaracak! Bu sefer kimse sana zarar veremeyecek.”

Seneler önce koruyamadığım kardeşimi bulunduğu yerden çekip alma içgüdüğü sarıyor her bir hücremi. Lakin bunu nasıl yapabileceğimi bilemiyorum. Bir gölün ortasında küçücük bir kara parçasının üzerindeyken kardeşime nasıl faydam olabilir, bilemiyorum.

Tek bir çare kalıyor. Suya atlayıp kardeşimin olduğu yakaya geçeceğim. Derinliğini tahmin dahi edemediğim suya tam atlamak üzereyken ani bir gök gürültüsü üzerinde bulunduğum yüzen adayı sarsmaya başlıyor. O anda ayaklarımın altındaki yüzeyin titrediğini hissediyorum. Korku dolu bakışlarımı az önce günlük güneşlik olan gökyüzüne kaldırdığımda tedirginliğim daha da artıyor. Tüm gökyüzünü saran kara bulutlar tehditkâr sesini bir kez daha duyuruyor bana. Bir gök gürültüsü daha inletiyor bulunduğumuz yeri... Bu ses az önceki sese göre çok daha şiddetli yankılanıyor kulaklarımda. Üzerinde bulunduğum kara parçası daha bir sallanıyor şimdi.

Gök gürültüsü sesleri eşliğinde Dilruba’nın gitgide sikkelenen ince sesini işitiyorum:

“Ağabey, kurtar beni! Bana söz vermiştin, kurtar!”

Bir gök gürültüsü daha! Bulduğum küçük adaya düşen yıldırım dengemi bozuyor ve yine otların üzerine kapaklanıyorum. Kara parçası yıldırımın şiddetli tesiriyle

parçalanmaya başlıyor. Bense çaresizlik içinde gözü yaşlı kardeşime bakıyorum.

“Korkma Dilruba’m!” diyorum, ancak kendimin duyabileceği bir ses tonuyla. “Seni kurtaracağım, söz veriyorum!”

Bu cümlemden hoşlanmayan kara bulutlar tekrardan birbiriyle etkileşime geçip gür bir ses çıkarıyor ve sonrasında yıldırımlarından birini daha bulduğum adaya doğru fırlatıyor! Yıldırımın şiddetiyle tutduğum son dalın da koptuğunu hissediyor ve kendimi kısa süre içinde derinliği belli olmayan buz gibi bir suyun koynunda buluyorum.

Yüzüp karşı tarafa geçmeye çalışsam da az evvel içinde bulunduğum sakin göl bir anda hırçın denize dönüşüyor! Dalgalar bir kulaç atmama dahi fırsat vermeden beni içine alıyor.

“Dilruba!” diye bağıyorum son çare olarak. “Korkma kardeşim, seni kurtaracağım!”

2.

Ragıp Paşa Köşkü

“Yazıyor, yazıyor! Pera Muhafızı Demirbey öldürüldü! Yazıyor!”

Tedirginlikle kasılan göz kapaklarımı zor da olsa aralıyorum. Bir süredir hayatımı sürdürdüğüm köşkün görkemli avizeleriyle göz göze geliyorum, bakıyoruz bir süre.

Geniş ve rahat sayılabilecek yatağında doğruluyorum. O anda az önce gördüklerimin bir kâbustan ibaret olduğunu anlamakta gecikmiyorum. Ancak bir süre daha rüyanın etkisi damarlarımda dolaşmaya devam ediyor.

Dilruba, annem ve babam... Uzun zamandır onları rüyamda göremiyordum. Hatta göremediğim için hayıflanmıştım zamanlar dahi oluyordu. Lakin bundan sonra bu konuda çok daha temkinli olacağım. Onları bir kâbusun içinde göreceğimi hiç düşünmezdim doğrusu. Gördüklerim o kadar gerçekçi, o kadar tesirliydi ki uzun bir süre unutabileceğimi düşünmüyorum.

Dilruba... Canımdan çok sevdiğim ancak azılı katillerin elinden kurtaramadığım kız kardeşim... Neden annemden

ve babamdan ayırdı ki? Neden “Beni kurtar!” diye haykırıyordu?

Bir de bir şey daha söylemişti. Neydi o?

“Yazıyor, yazıyor!”

İşittiğim bu tanıdık sesle aniden kendimi toparlıyorum. Öyle ya, beni uyandıran da tam olarak bu sestir! Gazeteci çocuğun o cırtlak sesi!

Ama az önce “Pera Muhafızı Demirbey öldürüldü,” mü dedi o!

Uykudayken emin olamadığım sorumun yanıtını cırtlak sesiyle yanıtıyor çocuk:

“Pera Muhafızı Demirbey öldürüldü! Yazıyor!”

“Ne saçmalıyor bu yahu!” deyip yatağımdan kalkıyor, ropdöşambırımı giyiyor ve aşağı iniyorum. Bulduğum köşk yıllardır önünden geçtiğim ve hayranlıkla seyre daldığım Ragıp Paşa Köşkü... Evet, padişahımız efendimiz, şehzademizin de teklifi doğrultusunda bana bu güzelim yeri münasip gördüler. Buranın yanı sıra Dolmabahçe tarafında da kaldığım bir konak var. Bazen saraya yakın olmam gerektiğinde Dolmabahçe’deki konakta kalıyorum. Şehzademizle çoğunlukla Dolmabahçe’de bir araya geliyor, kurduğumuz Hafiye Teşkilatı ile ilgili konuları oradaki konakta konuşuyoruz. Ama Şişhane’deki Ragıp Paşa konağında da bulduğumuz çok olmuştur. Karakola olan yakınlığından dolayı burası da oldukça önem arz eden bir konuma sahip... Gerek burada gerekse Dolmabahçe’de

organize ettiğimiz toplantılara teşkilata yeni dâhil ettiğimiz hafiyeler de katılıyor. Takdir edersiniz bu toplantıların hepsi büyük bir gizlilik içinde yapılıyor.

Hafiyeye Teşkilatı sayesinde kısa vadede birçok suç örgütünü çökerttiğimizi söyleyebilirim. Hatta padişahımız efendimize karşı organize edilen birçok suikast girişimini de bu sayede neticesiz bıraktık. Her geçen gün büyüyen ve güçlenen bir teşkilatımız var. Aslında herkes tarafından bilenen, lakin kimse tarafından dillendirilemeyen gizli bir aileyiz biz...

Bu ailenin temellerini atan padişah efendimize ve genç şehzademize çok şey borçluyum. Böyle güçlü ve kutsal bir teşkilatın liderliğine beni layık gördükleri için...

Köşkün ihtişamlı kapısının önüne geldiğimde köşkün emektar hizmetlisi Süheyl Efendi ile bir süre göz göze geliyoruz. Ona kapıyı açacağıma dair bir bakış atıyorum. Hiç ikiletmeden mutfağa doğru yöneliyor. Çok tecrübeli ve işini gayet iyi yapan bir hizmetlidir Süheyl Efendi. Güvenlik önlemleri gereği direkt saray tarafından görevlendirilmiş biridir aynı zamanda... Hatta bir zamanlar onun da bu hafiyelik işlerine merakının olduğu lakin bir takım ailevi sebeplerinden dolayı daha zararsız uğraşlara yöneldiği rivayet edilir durur. Kendisine sorsanız dahi hiçbir şey anlatmaz, âdeta bir sır küpüdür. Ağzı olup dili olmayanlardandır Süheyl Efendi. En sevdiğim insan türü...

Köşkün ihtişamlı kapısını araladığımda karşımda gazeteci çocuğun şımarık yüzüyle karşılaşıyorum. Yine üstü

başı kir pas içinde... Elinde tuttuğu bir tomar gazeteyle birlikte bana bakıyor.

“Günaydın beyim! Yeni haberler var...”

Çocuğu dışarı çok da sezdirmeden hemen içeri alıyorum. O benim sokaklardaki gözüm, kulağım, her şeyim! Evet, gazeteci çocuk da bizden! Onu da teşkilata dâhil ettim. Görevi ise sokakta olan olaylardan, dedikodulardan yola çıkarak birtakım bilgiler edinmek ve bize bu konularda rapor vermek... Onun sayesinde birçok konuda önceden malumat sahibi olabiliyorum.

Kirli küçük eliyle bana uzattığı gazeteyi alıp bir süre inceliyorum. Hakikaten gazetenin manşetinde ben varım! Öldürüldüğüme dair yalandan bir haber yapmış.

“Bu ne saçmalaktır yahu!” diyorum öfkeyle, gazetede ki habere göz gezdirdiğim esnada. “Bu yalan haberi kim yaptırmış olabilir? Kim böyle bir şeye cüret eder!”

“Seni düelloya davet eden birisi” diyor çocuk, tebesümlü bir ifadeyle. Bir süre şaşkınlıkla bakıyorum ona. Konuşmasına devam ediyor:

“Namin artık tüm Devlet-i Âliyye-i Osmaniyye’ye yayıldı beyim! Kendi memleketlerinde namı olan tüm silahşorlar seninle boy ölçüşmeyi diler. Bu da onlardan biri işte!”

Gerçekten de öyle... Beni düelloya çağırın divanenin teki aklınca ölüm ilanımı bastırıp gazeteğe vermiş!

Sinirimden gülmeye başlıyorum. Biz nelerle uğraşıyoruz, bu meczupların derdine bakın!

Gazeteyi tekrardan çocuğa uzattığım esnada “Başka önemli bir haber var mı?” diye soruyorum. “Ya da son günlerde fark ettiğin gizemli bir olay?”

“Şimdilik asayiş berkemal beyim,” diyor çocuk, yaşından beklenmeyecek bir olgunlukla. “Ama bu düello işini ciddiye al derim. Senin gibi tüm ülkede nam salmış bir hafiyeyi düelloya çağırma cesaretini gösteren biri yürek yemiş olmalı!”

Çocuğa bakıp tebessüm ediyorum.

“Benim daha önemli işlerim var. Böyle divanelere zaman ayırıyordum teşkilatı kısa sürede bu noktaya getirebilir miydik zannediyorsun?”

“Haklısın beyim” diyor çocuk, yüksek sesle. “Zaten akıllı biri olsa seni mi karşısına alırdı? Söylediğin gibi meczup biri olmalı. Ama uzun zamandır seni düelloya davet ediyor. Hatta bir de yetmezmiş gibi her yere Beyoğlu’nun her köşe başına afişler bile asmış! Epey bir ısrarcı görünüyor.”

Umursamıyorum. Benim aklımda Kasımpaşa civarında peyda olmaya çalışan yeni bir suç örgütünü çökertme planları var. Yılanın başını ufakken ezmek gerekir derler. Benimki de o misal... Bugüne kadar muhafızı olduğum bölgede kuş dahi uçurmadım. Bundan sonra da böyle olmalı ki onca emeğimizin karşılığını alabilelim.

Çocuğu uğurladıktan sonra tekrardan odama çıkıp hazırlanıyorum. Beyoğlu Karakolhanesi’ne gitmem gerekiyor. Kadı Feyzullah Sami ile konuşmam gereken birtakım konu-

lar var. Sonrasında Mihriban'la Őu hayır meselelerini konuşacağım. Mizzi Markiz, Büyükada'daki grkeimli köŐkünde iftar yemeği vermek istiyormuŐ. Çocukluk arkadaŐımla bu organizasyonla ilgili detayları konuşacaktık. Bir süredir iŐlerimden dolayı fırsat bulup gidememiŐtim Mihriban'ın yanına. Hem bu vesileyle kendimi affettirmiŐ de olurum.

Hazırlanıp tam köşkten çıkacakken gazeteci çocuğun lobideki masaya bıraktığı gazeteyi alıyorum tekrar elime.

"Pera Muhafızı Demirbey ldrld!"

ManŐetin altında iki gün sonrasının tarihi atılmıŐ. Divane rakibim aklınca yarınki gerçekleŐmeyecek olan düelloda beni yenilgiye uđratacakmıŐ! İki gün sonraki gazeteler de benim ölüm haberimi yazacak anlayacağınız... Olacakları bana önceden gösteriyor demeli!

Bir an gizemli rakibime imreniyorum. Ben de onun gibi hayalperest olabilmeyi o kadar çok isterdim ki! Ancak bu acımasız hayat bana yaŐ almanın, büyümenin hayallerin öldüğü yer olduğunu gösterdi kerelerce. Evet, büyüdüğünüz olgunlaŐtıđınız an hayalleriniz de ölüyor. Artık karŐınıza çıkabilecek her Şeye hayal gücünüzle değil, sadece analitik zekanızla bakabiliyorsunuz. Hayallerimiz, hayalperest kimliğimiz masum çocukluk yıllarımızda kaldı artık. Bu gerçeği bir gün beni ısrarla düelloya çağıran toy, hayalperest rakibim de öğrenecek. Diliyorum ki, bunu benim gibi ağır bedeller ödeyerek öğrenmez.

Kederin gölgelediği bir tebessümle masadan aldığım,
ölüm ilanımın da yazılı olduğu gazeteyi tekrardan yerine
bırakıyor ve karakola gitmek üzere köşkten ayrılıyorum.

3.

Beyoğlu Karakolhanesi

“Ölçüyü erdemi elden bırakma. Ölçü sadece elde değil, dildedir de, diline sahip ol. Erdem ise dilde değil, kalptedir. Kalbini temiz tut evlat!”

Kadı Feyzullah Sami, müsaade isteyip tam odasından çıkıyordum ki bu kıymetli nasihati verdi bana.

Hafiyelik Teşkilatı'nın gerek kurulumundan önce gerekse sonrasında çok emekleri bulunmuştur. Üzerimde emeği çoktur. Şu anda bile manevi desteğini bir an olsun manevi oğlundan yani benden esirgemez. Kadı Efendi gibi yüce gönüllü bir zatın arkamda olduğunu bilmek beni güvende hissettiriyor. Şu anda rahmetli babam hayatta olsa en az ona duyacağım saygı kadar içimde hürmet ve sevgi besliyorum Kadı Efendi'ye karşı.

Son dönemlerde teşkilat içinde cereyan eden olaylarla ilgili malumatlar paylaştım kendisiyle. Engin tecrübelelerinden faydalandım, her zamanki gibi fikirlerini aldım. Odasından çıktıktan sonra karakolhanenin kadim dehlizlerini arşınlarken bana söylediği nasihati düşünüyorum. Bu noktaya gelmemde emekleri o kadar çok büyük ki...

“Kardeşim sen beni duymuyor musun?”

Gelen sesle tekrardan kendimi topluyorum. Bu bizim Zabıt Tekir’in sesi... Avazı çıktığı kadar bağıyor. Yine siyam ikizi kadar bağlı olduğu Beşir’e şakınıyor diye düşünüyorum. Lakin buldukları odaya girdiğimde durumun çok daha farklı olduğunu idrak etmekte gecikmiyorum.

Karşılarında bacak bacak üstüne atmış ailemizin yeni üyesi Kartal İhsan rahat bir şekilde oturuyor. Bizim iki kafadarı hiç umursadığı yok.

Tekir az önceki sitem dolu sorusunu daha bir yüksek sesle tekrarlıyor:

“Birader sana söylüyorum, duymuyor musun?”

Kartal İhsan, bıçak kadar keskin tok sesiyle “Benim kulaklarımdan biri hiç duymaz” diyor, alaycı bir tavırla. “Diğeri de işine geleni duyar, işine gelmeyen duymaz!”

“Bu resmen bizimle dalga geçiyor be!” diyor yakın dostu Tekir’den sözü devralan Beşir. Sonrasında öfkeyle Kartal İhsan’a bakıp “Kardeşim sen rahat mısın?” diye soruyor.

“Vallahi bu koltuk kadar değil!” diyor İhsan, alaycı tavrını koruyarak. Oturduğu koltuğa daha bir yayılarak “Bu koltuk ne kadar rahatmış yahu!” diyor.

Gülmek için kendimi zor tutuyorum. Dinsizin hakkından imansız gelir derler. Bizim Kartal İhsan, bu iki kafadarın dilinden iyi anlıyor.

Odaya kısa süreli bir bakış atıyorum. Zabıt Kara Hüseyin göreve çıkmış belli ki... Zira burada olsa Kartal İhsan'ı bu iki şaşkınla tanıştırdı. Böylelikle iş başa düşüyor.

“Kartal İhsan teşkilatımızın yeni üyesi!” diyorum aniden. Benim geldiğimi fark eden Beşir’le Tekir aniden kendilerine çeki düzen veriyor. Kartal İhsan ise aynı pozisyonunu koruyor. Gerçekten çok rahat biri, ancak ben onun bu yanını çok seviyorum. Doğallığı keskin zekasıyla birleşince harika işler çıkartabiliyor. Şimdiden birçok soruşturmada işimi o kadar kolaylaştırdı ki anlatamam! Âdeta benim sağ kolum gibi oldu.

Beşir’le Tekir’in gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Kendini toplayan Tekir, “Ne yani bu gevşek de bizim gibi zabıt mi amirim?” diye soracak oluyor. İhsan yine hiçbir tepki vermiyor. Ben açıklıyorum:

“Birincisi, o ‘gevşek’ dediğin adam benim gibi hem zabıt hem de işinde başarılı bir hafiye! İsmi İhsan’dır. Namıdiğer Kartal İhsan! Teşkilatımızın temel taşlarından biri olur kendisi...”

Cümlemi tamamladıktan sonra Tekir’in yüzü bir anda değişiyor. Bir süre Beşir’le bakiştikten sonra mahcup bir ifade beliriyor, zayıf ince yüzünde. Bu mahcubiyet Beşir’in tumbul yüzüne de sirayet ediyor.

“Özür dilerim amirim,” diyor Tekir, durumu biraz olsun toparlamak için. “Biz bilemedik. İhsan amirime bundan sonra asla saygıda kusur etmeyiz. İşini doğru bir şekilde

icra eden tüm amirlerimize saygımız sonsuz... Öyle değil mi Beşir?"

Arkadaşından destek almaya çalışan Tekir çaresiz gözlerle bir Kartal İhsan'a bir de Beşir'e bakıyor. Lakin ne çare!

"Kim kimi icraya vermiş?" diye soruyor Beşir merakla. Kendimi tutamayıp gülmeye başlıyorum.

Arkadaşına öfkelenen Tekir, "Ben ne söylüyorum, tamburam ne çalıyor!" diyor öfkeyle. "Yahu senin aklın nerede be adam! Konuşulanları dinlemiyor musun?"

Beşir'den ses çıkmayınca Tekir hemen anlıyor:

"Tabii ya! Senin aklın iftarda değil mi? Şimdiden iftarda silip süpüreceğin yemekleri düşünüyorsun! Pis boğaz!"

Beşir sıkıntılı bir yüz ifadesiyle itiraf ediyor:

"Çok acıktım Tekir, ne yapayım! Ayrıca abartma! Benim iftarda yediğim kuş kadar bir şey! Lokmalarımı mı sayıyorsun sen?"

"Evet 'kuş' kadar" diyor Tekir, gülerek. "Ama deve kuşu!"

İlahi! Bu iki kafadar insanı gülmekten öldürür.

Tekir, Beşir'le uğraşmayı bıraktıktan sonra tekrardan ürkek bakışlarını İhsan'a doğru çeviriyor. Kartal İhsan'da hâlâ tık yok. Adam kendi aleminde rahat bir şekilde zaman geçirmeye devam ediyor. Kimseyi umursadığı yok.

"Sahi İhsan amirim!" diyor Tekir, tekrardan söze girerek. "Senin lakabın neden 'Kartal'?"

“Seni daha iyi görebilmek için...” diyor İhsan, bizim iki kafadarı tehditkâr bir ifadeyle süzdüğü esnada.

Bu muzipliğinin altında çok ciddi bir doğruluk payı var. Gerçekten de birçok küçük ve önemsiz sayılabilecek detayı keskin gözleriyle fark edebildiği için zamanla bu lakabı almış İhsan. Oysaki toplumlarda küçük detaylara dikkat eden kişiler hep meczup yerine konulur, pek de ciddiye alınmaz. Hâlbuki en zeki insanlar küçük detayları fark edenlerdir. En başarılı hafiyeler gözlem yeteneği gelişmiş, detaycı kişilerden çıkar. Kartal İhsan’ı ekibimize dâhil etmemin en büyük sebebi de bu... Bizim olayların hengamesiyle fark edemediğimiz detayları kartal gibi küçük ancak keskin yeşil gözleriyle fark edip bize malumat vermesi... Bir insanın giydiği kıyafetten, elindeki yaraya kadar her şeyi ilk bakışta fark edip tahlilini yapar İhsan. Beden dili konusunda engin bilgisi ve deneyimi vardır. Gerçekten de kulaklarından biri ağır işitir. Ancak oradaki kaybını gözlerinin keskinliğiyle tamamlıyor.

Aklıma bir anda Mihriban’ın düşmesiyle tekrardan kendime geliyorum. Öyle ya, Mihriban’ın da yanına uğrayacaktım. Hem kendimi affettirmek hem de yarın akşam Mizzi Köşkü’nde tertip edilecek iftar yemeği ile ilgili konuşmak için...

Bizim kafadarları geride bırakıp çocukluk arkadaşım Mihriban’ın bulunduğu odaya doğru hareketleniyorum.